

Fanny Joly és Catel

A bátyám?

Ki nem állhatom!

A húgom? Kész borzalom!

Marion és Charles
kalandjai 1.

fine
selection

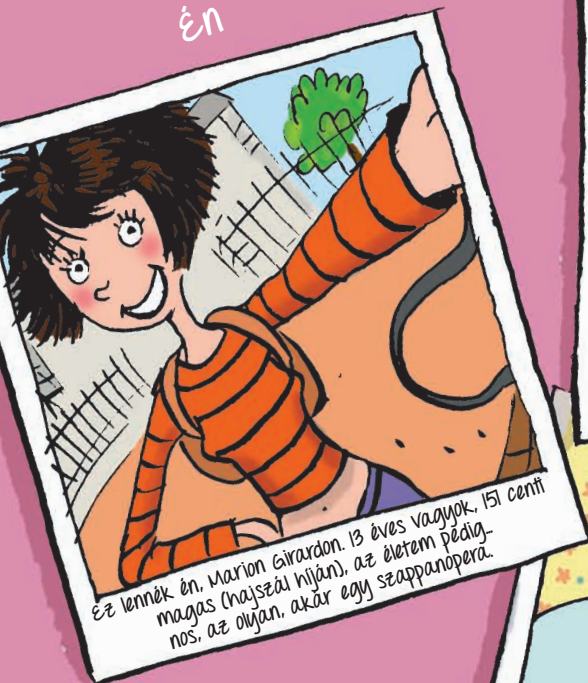
Fanny Joly és Catel

Marion és Charles
kalandjai 1.

A bátyám?
Ki nem állhatom!
A húgom? Kész borzalom!

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ
2012

Én

Ez lennék én, Marion Girardon. 13 éves vagyok, 151 centi magas (hajszóú híján), az életem pedig nos, az olyan, akár egy szappanopera.

Anya

Név szerint Christine. Egy csöppet régimódi, de én azért nagyon szeretem.

Camille

Csinos, agyafűrt, művészi hajlamokkal megáldott és elkényeztetett. De olyan jó barátok vagyunk, hogy még csak irigy sem vagyok rá!

Apa

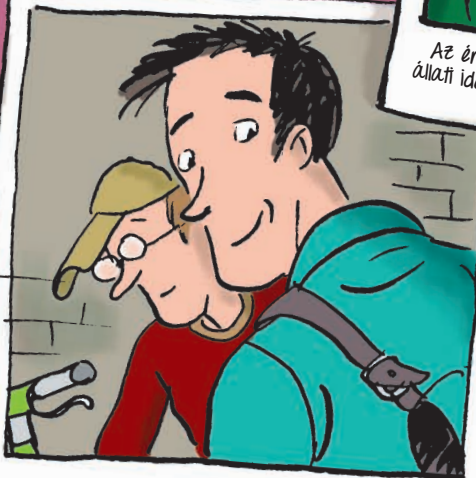
Bernard Girardon. Informatikus, egy hangyányit morgós, de egyben nagy tréfamester is, hála az égnek!

Charles

Az én NAAAGY bátyám 15 éves, 187 centi magas, állati idegesítő, állati sokoldalú... csak épp a kedvesség nem tartozik az erősségei közé.

Félix

A bátyám barátja. Ellenállhatatlan. Egyetlen hibája, hogy tőkre nem érdeklém.

Charlotte néni

Mikor apa nagynénje beállt, meneküljön,
ki merre láti!

Jennifer

ő az én ausztrál levelezőtársam. Mellesleg apa főnökének
a lánya. Szuper kis csaj, isn't she, Charles?

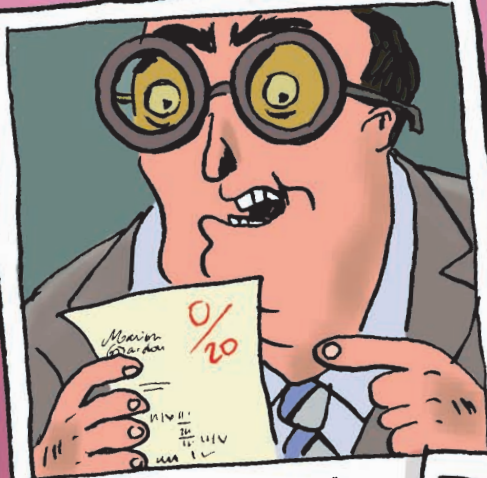
Juan Gonzales,
más néven Juanito

Első óta jóban vagyunk. Én nagyon bírom a fejét, ő
pedig egész egyszerűen belém van zúgva. Segítség!

Sosem rajongtam különösebben az
angliáért. Amióta Hardy tanárnő
tanítja egyenesen utálok!

Fulmio

A diákkínzó matematikárok gyöngye.
Naná, hogy kifogtam!

Nicolas Fulbert
és Stéphanie Pioche

A két buggyant, aki az osztály legjobb tanulója címért
verseng. Miattam aztán nem kell, hogy fájjon a fejük:
nem veszem el tőlük a lehetőséget...

Hardy tanárnő

Ő Camille apukája, lemezkiadó, állati menő, az élete
vastag szivarok és karesz menyasszonyok forgataga...

François Moquin

Első fejezet

A bátyám?
Ki nem állhatom!

Ugye milyen jó
fej vagyok?

– **Idesüss, tökmag!**

Átválogattam a cuccaimat, ez
itt mind a tiéd:

AJÁNDÉÉÉÉK!

Azon mázlisták kedvéért, akik nem ismernék, ő a bátyám, Charles Girardon: 187 centi magas, 66 kiló, és a mindenható azért küldhette, hogy az idegeimet cincálja. Most megy gimibe, mindenben első, mindent kiráz a kisujjából.

Én bezzeg elsős korom óta úgy egyensúlyozok, mint egy tehetségtelen kötéltráncos a vihartépázta kötélen. Minden pillanatban a lezuhanás

veszélye fenyeget. Idén meg aztán különösen...

– **Háromszázkilencvenmilliárdodik alkalommal kérek, Charles: abba hagynád végre a TÖKMAGOZÁST?!**

Mire a bátyám fogja a rakományát, az ágyam lábához pakolja, és átkarol a gorillakarjaival:

– Nahát, cukorborsó, csak nem húztuk fel magunkat? Csak nem az idegesít fel ennyire, hogy kezdődik a sul?

Szó, ami szó, a sulikezdés cseppet sem dob fel. Ha arra gondolok, hogy öt nap múlva újra a szokásos helyemen gubbasztok majd az iskolapadban, egy újabb végeláthatatlan tanév erejéig, hát nem repesek az örömtől. Viszont a bátyám legalább annyira idegesít, mint a közelgő tanév. Nem beszélve a barnaságomról, amely cafatokban hámlik le rólam, és a mérlegről, amely makacsul állítja, hogy a nyáron három kilót felszedtem. (Minél alacsonyabb az ember, a kilók annál szembetűnőbbek. Pechemre, mindössze 150 centi vagyok...)

Keserves pillantást vetek a kartondoboz-hegyekre:

– **Mi ez a szemétdomb?**

– **Szemétdomb?! Hat doboz kincset ajándékozik neked, és te így köszönöd meg?**

Kinyitom a legfelső dobozt. Egy mocskos földgömb, egy pár rozsdás görkorcsolya meg egy ósdi harmonika lapul benne. Undorodva be is csukom.

– Egy pillanat... Szóval ezek lennének a kincseid? Most szívatsz, ugye? Szeretném felhívni a figyelmedet, hogy nem szerepel az ajtómon a „szemétlerakó” felirat!

Túl késő. Az említett ajtó már be is csapódott az én **NAAAGY** bátyám gúnyos röhögése mögött. Ezt bizony nem ússza meg szárazon! Terítékre kerül még ez a téma. Vagy úgy is mondhatnám, hogy rajta lesz az étlapon a vacsoránál. Bár az a bizonyos étlap sajnos már így is igencsak zsúfolt.

Anya annyira igyekezett, hogy a nyáron felhalmozódott hírlapok olvasása terén behozza a lemaradását, hogy közben odaégette a húst.

Így apa most fanyalogva, foghegygel rágszál egy szénné égett sárgarépát.

– Félelmetes! Három napja, hogy hazaértünk, de olyan, mintha el sem mentünk volna. Neked nem, Christine?

– Ne is mondd! Tele van a fejem, annyi a dolog itthon is, az irodában is. Bezzeg a hűtő üres!

– Croupion az egész augusztust végigdolgozta – avat be bennünket apa komoran. – Ki is használta, hogy beleüsse az orrát az összes aktába, főleg az enyéimbe!

Ezután kínos eszmecsere következik Croupionnak, apa irodai ellenségének gáztetteiről. Kihasználva az egy pillanatra beálló néma csendet, a bátyám győzedelmes hangon bejelenti:

– Én mindenesetre nem vesztegettem az időmet: egész nap húztam az ígát, hogy rendet rakjak a szobámban!

Na, erre én is felpattanok:

– Hát ez az! Mindent, amire az úr már nem tart igényt, átcuccolt az én szobámba! Miközben én vagyok az egyetlen ebben a házban, aki-nek nincs egy rendes beépített szekrénye...

– Na ne! El ne kezdjétek! – sóhajt fel anya. – Amikor én kollégista voltam...

– Igen, tudjuk, az egyetlen szekrényed egy bőrönd volt az ágyad alatt. Tulajdonképpen csak emlékeztetni akarlak benneteket, hogy megígértétek...

Mire apa öklével az asztalra csapva félbeszakít.

– **Most már aztán elég!** Egyelőre egészen biztos, hogy nem fogunk semmiféle szekrényre költöni!

– Nem hagyta, hogy befejezzem, apa: megígértétek, hogy meglehettem azt a kis **cipzáros pulcsit**, amit anyával láttunk a...

– Igen, persze, de **cipzáros pulcsi** ide vagy oda, a ti dolgokat rendet rakni, megoldani bizonyos helyzeteket, kézbe venni az ügyesbajos dolgaitokat! Nekünk meg kell javíttatnunk a tetőt...

– És be kell fizetnünk az adót...

– És még szerencsénk lesz, ha addig nem válok munkanélkülivé!

Vacsora után Charles rám sem bagózik, előkapja a szaxofonját. Végtelenbe nyúló skálázás tárva-nyitva hagyott ablakok mellett, ez már túl sok nekem: lelépek itthonról, hogy kiszellőztessem a fejem.

Tíz perccel később már Camille-ék háza tövében állogok. Ha már itt vagyok, felcsengetek, próba szerencse.

– Camille? Marion vagyok!

– **Nahát!** Épp az előbb hívtalak! Tegnap este értem haza...

Camille a legjobb barátnőm. Az apukájával él egy lakásban, amely legalább olyan tágas és világos, mint amennyire a mi házunk szűkös és zsúfolt. Bőröndtenger és festékszag fogad.

– Itt valami megváltozott!

– Apa felújíttatta a szobámat, amíg távol voltam...

– A szobádat!?! De hisz az amúgy is pöpec volt!

Camille felnevet.

– Eddig pöpec égszínkép volt, most meg pöpec napsárga.

– Állati mázlista vagy! Látnád az enyémet! Rádásul a bátyám arra az elhatározásra jutott, hogy kukának használja!

– Ugyan már... Te csak ne panaszkodj. Tudod, nem valami üdítő egy szál magamban lenni. Te elmondhatod, hogy van családod...

Ez igaz: Camille szinte mindig egyedül van. Kevéssel a születése után a szülei összevesztek, és az anyukája visszatért a hazájába, Argentínába. Állítólag nagyon szép nő volt. Soha nem adott hírt magáról, és soha nem is érdeklődött Camille felől.

„Mintha csak élete egyik nagy tévedése lennék”, vallotta meg nekem könnyek közepette Camille azon ritka alkalmak egyikekor, amikor hajlandó volt mesélni róla.

– Na és milyen volt Bali? – érdeklődöm, hogy témát váltsak.

Camille arca ettől ismét mosolyra derül:

– Szédületes, fantasztikus! Apa rengeteg képet készített, én pedig rengeteget rajzoltam, nézd csak...

Imádom Camille rajzait. Bámulatosan tehetséges. Kedvem lenne az útról készített emlékkönyvének minden egyes oldalát bekereteztetni. Ami a fotókat illeti, a brosúrákban látható álomszerű képekre hasonlítanak, kivéve, hogy a szentélyek és pálmafák között a barátnőm pózol...

Egy órával később elindulok haza, és miközben az esélyen és az esélytelenségen elmélkedem, az egyik utcasarkon, egy építkezés kerítésén frissen felragasztott, kék színű plakátra leszek figyelmes:

*„Szabadíts fel némi teret és köss közben
üzletet augusztus 28-án, vasárnap 9 és 18 óra
között a Thiers sugárúti zsidóvásárban!”*

Micsoda lehetőség! Végre valami, amit érdemes fontolóra vennem! Nekem, akinek már egy gombostűhegynyi szabad területe sincs a szobájában, sem egy fityingje, hogy megvegye azt a **cipzáros pulcsit**, amivel a szülei nem hajlandók megajándékozni...

Azon a bizonyos augusztus 28-ai

reggelen még alszik az egész ház, amikor én már kidugom az orrom az ajtón.

Nem kevesebbszer mint tizenkétszer fordulok, mire feltűnés nélkül kivonszolólok Charles összes dobozát az éjszaka folyamán megtöltött szemeteszsákokkal együtt a garázsig.

Hihi! Na kinek lesz cipzáros pulcsija?!

A lomtalanításra felhívó plakát valamiféle megszallott rendmániát szabadított el bennem. A népviseletes babagyűjtemény, a patkóforma papírnehézék, a szárított virágcsokor, a törött lámpa, a babakonyha, amelyet nyolcévesen kaptam karácsonyra, a már rég kinőtt békatalp, amely minden ajtónyitásra kidől a szekrényből... szóval minden kacat, amely eláraszt, most egyenesen a kukában landol. Különben is, apa azt mondta, hogy „vegyem kézbe” az ügyes-bajos dolgaimat, úgy-hogy én bizony kézbe veszem őket!

Erre az alkalomra a legszebb pólómat vettem fel, a kéket, amelyet Camille-től kaptam, letörölgettem a tornacsukámat, és egy jó negyedórát töltöttem a fürdőben fésülködéssel és sminkeléssel.

Az utánfutóban, aminek ötévente egyszer, kempingezéskor vesszük hasznát, és ami a köztes időben porréteg alatt pihen, pont elfér az én kis rakományom. Kinyitom a rácsos kaput, és neki is vágok az Acacias utcának. Bár talán az, hogy nekivágok, enyhe túlzás. Eddig még soha nem tűnt fel, hogy az utcánk ennyire meredek.

Nem sok időbe telik, és már kövér izzadságcseppektől gyöngyözik a homlokom. Csak adja az ég, hogy anya szempilláspirálja vízálló legyen! Most már mindegy, elindultam, semmi sem állhat az utamba. Csak a kerekek nyikorgása töri meg a vásárnap reggeli csendet. Ritkán kelek fel ilyen korán. Gyakrabban kellene. Imádom ezt az érzést, hogy csak az enyém a város. Ekkor megpillantom magamat egy kirakatban. **Úgy festek, akár egy hangya, ami egy nálánál háromszor nagyobb kavicsot cipel.**

A Thiers sugárúton már pezseg az élet, mire odaérek. Kis teherautók, kombik sorakoznak egymás mellett, sürgölődő emberek pakolászák ki-be az áruikat, minden figyelmükkel összpontosítva. Kiszúrok egy szabad helyet az egyik sor végén. A szomszédos standnál egy köpcös pasas áll, holdvilágképű, pocakos, a pulcsiján nadrágtartó, és engem figyel, miközben egy gőzölgő csészét szorongat a kezében.

– Kipakolhatok ide?

– Természetesen! – mosolyog rám, mintha csak a nappalijába invitálna be.

Egy órával később már készen is áll a standom, a levesescsészém pedig majdnem üres. Nem állítanám,

hogy rajongok a tízórai levesért, de a Holdvilágképű olyan kedvesen kínált vele, hogy nem volt szívem visszautasítani. Még ide-oda pakolászok néhány tárgyat, csak hogy a legjobb szögből látszódjanak...

– Így már jó lesz a portékája! – jegyzi meg szakértő szemmel a szomszédom. – Ne is nyúljon már hozzájuk. Ja igen, egy fontos baráti tanács: ne írja ki az árakat. Jól ismerem az ócskapiacokat, már több mint húsz éve csinálom. Ha megáll egy vásárló, először fel kell mérni. Miközben ő nézelődik, maga eldönti, mi legyen az ár.

S a következő pillanatban, mintegy végszóra, már ott is terem egy kackiás bajszerű bácsika, és megpörgeti az öreg földgömböt.

– Világít?

Hezitálok. Emlékeim szerint soha nem láttam még ezt a földgömböt világítani. Holdvilágképű viszont heves bólogatással jelzi, mi a helyes válasz.

Nyelek egyet, majd kibököm:

– Persze, hogyné.

A bácsika erre felemeli a gömböt, bizonyára valami címkét keres rajta. Holdvilágképű kivesz a zsebéből egy 10 eurós bankjegyet, amit meglebegtet a bácsika háta mögött. Én pedig folytatom a kezdeti lendülettel.

– Az árát keresi? 10 euró!

– Elemmel vagy árammal működik?

Úgy vizslatom a földgömböt, mintha legalábbis attól várnám a választ erre a kényes kérdésre.

– Ó... ööö... így is, úgy is, azt hiszem!

A bácsika gyanakvóan végigmér, mire Holdvilágképű a segítségemre siet:

– **10 euróért** igazán remek vásár, uram!

– **5!** – vágja rá a bácsika szárazon.

5 euró!?! Az igazat megvallva, ennyit remélni sem mertem. Úgyhogy akkor már miért ne legyen 7? Próba szerencse.

– **6!** – ajánl alá a bácsika.

S már csilingelnek is a tenyerembe a pénzér-mék, a földgömb pedig a bácsika karjában távolodik.

Megköszönöm Holdvilágképűnek az értékes tanácsokat.

– Kollégák között természetes, hogy segítik egymást, kis hölgyem! Mindenesetre én egy kicsit megéhezttem. Hozzak magácskának valamit? Egy hot dogot? Vagy egy pástétomos szendvicset?

– Nem, nem, köszönöm! Én teljesen jóllaktam a levestel...

– Rajta tartaná a szemét a standomon?

– Ó, igen, persze, hogyne!

Azzal el is tűnik. Én pedig kihasználom az alkalmat, hogy szemügyre vegyem az árukészletét. Két ósdi szerszám, egy lavór, egy tűzoltóautó, három kopott könyv...

– Nahát, Marion!

Felkapom a fejem. Borzalom:

Félix!

Érzem, hogy olyan piros lesz a fejem, mint a tűzoltóautó.

– Ő... Szia...

Félix a bátyám legjobb haverja.

És egyben a bátyám haverjai közül a legjobb pasi. Olyan jóképű, akár egy herceg, és olyan gáláns, akár egy lovag.

Csupán egyetlen hibája van: soha nem tekintett rám máshogy, mint Charles kishúgára, sőt, mint Charles icipici húgára! Tudom, tudom, még csak nyolcadikba megyek, és a körülötte forgolódnó lányok nagyságrendekkel szebbek nálam. Valamint a tényről, hogy épp itt botlik belém, miközben szájalomra méltóan árulom a vackaimat, egyáltalán nem fogok nőni a szemében...

– *Te meg mit keresel itt?*

– Én... ööö... Hát szóval... én csak szívességet teszek valakinek, vagyis... egy barátomnak... De ööö... **És te?**

– Szeretek a bolhapiacon nézelődni...

Majd elmerül az előttem heverő bazár szemrevételezésében, és kisvártatva rábök valamire:

– Nahát, nagyon jópofa az a kis majom, amelyik a cintányérokra játszik! Pont ilyen van Charles szobájában is!

Életem szégyenfoltja. Döbenten bámulok a majomra.

– Ő, tényleg, meglehet, észre sem vettem...

– Nagyon különös! Mennyibe kerül?

Alig észrevehetően elfordulok.

– Fogalmam sincs, tudod, ezek a holmik nem az enyémeek...

– Mókás lenne meglepni vele Charles-t. Így a majomnak párja is lenne! – erőlteti tovább a témát Félix, miközben le sem veszi a szemét arról az átkozott majomról.

Ami engem illet, számomra a legkevésbé sem lenne mókás. Már épp készülök közölni vele, hogy a majom bizonyára törött, Félix megfogja, és felhúzza a hátából kiálló kulccsal... mire az elkezd cintányérozni, akárcsak az első napon, amikor apa megérkezett vele Hongkongból.

– Hát ez állati!

Tényleg szeretném megvenni! Nem tudsz nekem legalább egy körülbelüli árat mondani?

Segítség! Ha Félix megveszi ezt a majmot, és odaadja Charles-nak, nagyon nagy zűrben leszek! Hogyan akadályozhatnám meg? „A kollégák mindig segítik egymás...” – jut eszembe a Holdvilágképű motója. Csakis ő húzhat ki ebből a pácból...

– Várj csak, megpróbálom előkeríteni a stand gazdáját...

Odasietek a büfékocsihoz. Holdvilágképű a pulton könyököl, egyik kezében szendvics, a másikban sör.

– Uram! Egy irtó fontos szíves-ségre volna szükségem. Látja ott a standomnál azt a srácot, narancssárga pólóban? Meg akar tőlem venni egy cintányéron játszó majmot. Ez egyszerűen nem történhet meg. Megtenné, hogy azt mondja neki, az a majom az öné? És kérne érte olyan magas, olyan horribilis összeget, hogy letegyen róla?

Holdvilágképű lenyeli az utolsó korty sörét.

– Hé! Nem vagyok én Alain Delon!

Kösz, ezt magamtól is észrevettem. De inkább nem mondok semmit. Csak a pulcsija ujjánál fogva finoman magammal húzom a melák szomszédomat.

– Kérem, uram! Tegye meg ezt a kedvemért! Biztos vagyok benne, hogy nagyszerű alakítást fog nyújtani!

Erre aztán Holdvilágképű nagy lelkesen akcióba lendül, én pedig feszülten követem minden mozdulatát.

– Na, szóval, fiatalember, beleszerettünk a majmomba?

– Igen. Szívesen megvenném... Mennyibe kerül? – érdeklődik Félix, aki még mindig a majmot szorongatja.

– Igen ám... – kezdi Holdvilágképű –, csakhogy... én nagyon ragaszkodom ehhez a kis jószághoz! Odaadom magának... 80...

Ezúttal az én ujjam lendül a magasba, hogy feljebb srófoljam az összeget. Holdvilágképű veszi is a lapot, helyesbít.

– Miket is beszélek: dehogy 80... 180 euróért!

Félix láthatóan le van taglózva.

**– Micsoda? 180 euró!?!
Egy ócska játékszerért?**

– Ez egy rendkívül ritka darab, fiatalember. Könnyűszerrel találni olyan majmokat, amelyek dobolnak, trombitálnak, na de a cintányérozó, az bizony ritkaság...

– **Ritkaság!?! Az meglepő lenne, ugyanis van egy barátom, akinek pont ilyen majma van!** – vág vissza Félix fagyosan, de végre visszahelyezi a majmot a ponyvára.

– Hát akkor mondja meg a barátjának, hogy vigyázzon rá. Az ára még tovább emelkedhet... Nekem aztán elhiheti! – közli vele Holdvilágképű tudálékosan, miközben Félix már távolodik is a standtól.

Mihelyt eltűnik a standok közötti utcácska végén, gratulálok a szomszédomnak. Kis híján a nyakába ugrom.

– Zse-ni-á-lis! Zseniális volt! Alain Delon elbújhat maga mögött! Holdvilágképű büszkén huzigálja a nadrágtartóját.

– Átvágtam már életemben pár embert, de ez az összes eddigin túltesz!

Mire elharangozzák a delet, eladok egy hegyezőt, a görkorit és hármat a tizenkét népviseletes baba közül. Az annyi mint: 24 euró a földgömbbel együtt.

– Úgy látom, szép munkát végezett! – jegyzi meg Holdvilágképű.

– Igen. Csak az a baj, hogy a többi megmaradt. Nekem pedig haza kell mennem, ebédelni...

A szomszédom ekkor hátra tett kézzel odalép hozzám.

– Majd én átveszem az összes áruját, ha akarja. Majd egyszer valamikor eladom. Nálam elfér és én ráérek. Legyen, mondjuk 20 euró az egészért!

20 euró, hogy megszabaduljak ettől a sok kacattól, erről álmodni se mertem volna!

– Jól van, legyen! – vágom rá, jól leplezve az örömeimet.

Elindulok visszafelé az Acacias utcán, üres utánfutóval, teli zsebbel és könnyű szívvel. A bátyám ablaka tárva-nyitva áll. Amint meghallja a rácskapu csikordulását, rögtön fel is tűnik a színen.

– **Hé, Marion! Hová tetted azt a kis majmot, ami cintányérozik?**

A szívem némileg szaporábban kezd verni.

– *Miért?*

– Félix az előbb hívott. Úgy tűnik, állati ritka darab, 180 eurót is megér!

Mivel a legjobb védekezés a támadás, hát támadok.

– Túl késő, öregem! Adni az adni, visszavenni pedig lopás, így tartja a mondás! Te nekem adtad, én pedig odaadtam... a rászoruló gyerekeknek...

A bátyám a dühtől fortyogva csukja be az ablakot.

Én pedig gyorsan visszatolom az utánfutót a helyére.

Ebédnél képtelen vagyok megállni, hogy fel ne tegyem a számomra legégetőbb kérdést:

– Félix semmi mást nem mondott neked?

– Nem, miért?

– Semmi, csak úgy...

Na, ugye megmondtam, hogy Félix rám sem hederít! A sminkem, a frizurám és a kék pólóm ellenére még csak meg sem említette Charles-nak, hogy találkozott velem!

Mindenesetre ez egyszer jobb is így.

